

Vestitorul numelui lui Iehova

15 Ianuarie

Numărul 2

Această revistă vrea să dea ajutor omului pentru a cunoaște scopul lui Iehova Dumnezeu care este relatată în Biblie. În principiu conține acele lucruri biblice, cari sunt spre ajutorul martorilor lui Iehova. Aceasta îi face capabili pe cititori pentru studii biblice regulate și se va îngriji și pentru învățatori la acele persoane sau grupuri, cari se ocupă sinceri cu studierea Bibliei. Este potrivită pentru vestirea prin radio, pentru conferințele publice și articole pentru înțelegerea textelor scripturale.

În vestire, această revistă ține strict de principala numai Biblia. Este neatârnată de confesiunile, sectele, partidele sau dela alte organizațiuni lumești. Stă fără îndoială, cu toată puterea de partea Impărăției lui Dumnezeu care se va întemeia sub Cristos, Regele iubit. Nu are docme ci din contră, invită pe toți ca să-i studieze conținutul cu îngrijire și cu ochi critici pe baza Sfintei Scripturi. Nu se amestecă în nicio discuție și nu comunică lucruri individuale.

Continuarea dela ultima pagină.

singura cale, pe care Dumnezeu a putut să rămână drept și să fie și îndreptățitorul oamenilor.

Viața este în sânge. (3. Moise 17 : 11, 11) Judecata lui Dumnezeu a cerut sângele vieții lui Adam, deoarece a păcătuit. Ca înlocuitor pentru viața perdută a lui Adam primește dreptatea sângele vieții desăvârșitului om. Isus, pentruca valoarea acestei jertfe la timpul convenit să devină folositoare spre binele tuturor oamenilor. Întreaga omenire, inclusiv Adam, trebuie să fie răscumparați sau liberată dela moarte și groapă, precum a promis Dumnezeu. (1. Corinteni 15 : 22) În cursul perioadei de jertfă, adică în cursul perioadei, când Dumnezeu alege pe membrele corpului lui Cristos, valoarea acelei vieți desăvârșite, vărsată ca un preț de răscumpărare se aplică în spre binele aceluia, cari s'au consacrat pedepplin ca să facă voia lui Dumnezeu. Mai târziu, la introducerea legământului nou, valoarea acelei vieți omenești desăvârșite ca un preț de răscumpărare va fi aplicat omenirii întregi și va fi făcut prețios pentru ei. Ca dovadă, că sângele Mântuitorului este un preț de mare valoare și a fost plătit, mărturisește Scriptura: „Voi ați fost cumpărați cu preț.” (1. Corinteni 6 : 20; 7 : 23) Ce este prețul? Răspunsul este: „Căci știți, că nu cu lucruri peritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moștenirăți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană.” — 1. Petru 1 : 18, 19.

Pentru a putea ajunge în armonie cu Dum-

nezeu, omul mai întâi trebuie să știe ceva despre îngrijirea lui Dumnezeu cu privire la aceasta. El trebuie să se căiască de calea păcatelor pe care a umblat. El trebuie să creadă, că sângele lui Isus, a fost vărsat ca preț de răscumpărare pentru păcat; și în urma acesteia îndurarea lui Dumnezeu trebuie să i se arate și lui. Baza împăcării este sângele vieții omului desăvârșit Isus Cristos. La timpul hotărât toți oamenii trebuie să fie aduși la cunoștința acestui adevăr și să primească o ocazie, ca să fie împăcați cu Dumnezeu.

ATENȚIUNE!

Sunt rugați aceia cari încă n'au trimis abonamentul revistei W. T. pe anul 1933, să binevoiască a trimite abonamentul cât mai urgent. Pentru ușurarea abonamentului, s'a trimis o foaie de comandă tipărită. -- Fiecare să trimită abonamentul pe o astfel de foaie, iar adeverința se va trimite îndărăt după contabilitate.

Chiar și în aceasta dușmanul l-a arătat fals pe Dumnezeu, când afirmă, că Dumnezeu ar fi atât de îngrozitor, că a dorit cu tot prețul să aibă sângele unei creaturi, și că mânia lui numai cu sângele lui Isus a fost potolită; și deoarece acum Dumnezeu a fost împăcat în acest fel, ar fi gata să ierte pe păcătoși. Această este cu totul neadevărat. Dumnezeu este drept, și executarea legii sale, corespunzătoare cerințelor dreptății, nu poate să se treacă cu vederea. Iubirea lui Dumnezeu însă a deschis o cale, pe care se puteau îndeplini cerințele dreptății și aceasta s'a întâmplat prin ascultarea de bunăvoie a lui Isus până la moarte. Sângele vieții lui Isus pe care l-a vărsat ca înlocuire pentru Adam, formează baza pentru împăcarea omului cu Dumnezeu, la care omul din pricina căniței sale și deoarece crede că Dumnezeu și în sângele vărsat a lui Isus Cristos și ascultă de Dumnezeu, va fi îndreptățit. Astfel Dumnezeu este drept și îndreptățitorul celor credincioși. -- Romani 3 : 26.

W. T. din 15 Noembrie 1932.

Dor după casa lui Iehova

„Rut a răspuns: Nu sta de mine să te las, și să mă întorc dela tine! Incotro vei merge tu, voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeuul tău va fi și Dumnezeuul meu.” Rut 1:16.

PARTEA V-a

IEHOVA ocrotește și binecuvintează pe cei ce-l iubesc. Creatura așa își dovedește iubirea față de Creator, dacă ține poruncile sale. Cuvântul lui Dumnezeu lasă clar de priceput, că Iehova nu îngăduie, ca cineva care nu-și dovedește iubirea față de el, să devină un membru a casei sale și să petreacă acolo.) Numai cei ce fac aceasta pot să aibă parte la justificarea Numelui lui Iehova. Punctul acesta nu se poate accentua îndeajuns. Faptul, că cineva încheie un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, că este chemat pentru împărăție, că primește chemarea și este primit în legământul pentru împărăție, încă nu este motiv, că poate să între în casa măreață a lui Dumnezeu. El trebuie să dovedească neprihănirea sa față de Dumnezeu, prin faptul, că mereu arată iubirea sa nemărginită și neîmpărțită față de Iehova, până ce va fi sosit sfârșitul călătoriei sale pământene. — Apocalips 2:10.

Rut era împărtășită de mult har din partea lui Boaz. Ea a primit invitarea lui și a mâncat la masa lui. Mulți au primit invitarea Domnului de a mânca la masa Domnului și s'au împărtășit de harul său, însă după aceea au nesocotit poruncile, neglijând sau codindu-se a da ascultare voinței lui Dumnezeu și de a-l servi și pe mai departe. Clasa Rut însă este plină de înflăcărare în aceasta ziua a Domnului, și aceasta s'a arătat în ceace a făcut Rut. După ce s'a ospătat la masa lui Boaz, iarăș s'a apucat de lucru. Boaz din nou numai atunci a dat noi instrucțiuni lucrătorilor săi cu privire la Rut, după ce aceasta a reluat lucrul. „Apoi s'a sculat să culeagă spice. Boaz a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: Lăsați-o să culeagă spice și între snopi, și să n'o opriți; și chiar voi să-i scoateți din snopi câteva spice; s'o lăsați să culeagă spice și să n'o înfrunțați.” (2:15, 16) Ar fi o părere greșită și răutăcioasă, de a crede, că Boaz s'a amoretat în Rut și că ambii ar fi fost pătrunși de un simț de dragoste trupească. Nu este nicidecum îndrepățit, că unii învățători au căutat să interpreteze lucrul acesta în direcția aceasta.

Boaz era un om al lui Dumnezeu și în drama aceasta a jucat un rol, care în umbră a ilustrat hotărârile lui Dumnezeu. Părerea susținută de unii, că a dorit să mulțumească capriciile unui om bătrân, deoarece el era deja un om bătrân iar Rut

era tânără și frumoasă, nu merită nici o atențiune. El a cunoscut legea respectată de evrei, și a știut, că în chestia unei căsătorii între cumnați (datorința la iudei, de a lua în căsătorie femeia stearpă a fratelui mort.) Naomi era în primul plan în discuție, și în cazul dacă Rut ar fi pășit în locul Naomei, și atunci era încă o rudă mult mai apropiată decât el însuș, care avea primul drept de răscumpărare, și că acestuia era iatoria, ca să se folosească de acest drept.

Ca o întărire pe mai departe a acestei păreri, rebuie luat în considerare și împrejurarea, că oate îndrumările lui Boaz date tinerilor, au fost late fără de știrea lui Rut; din care fapt reesă, că Boaz nu a căutat s'o influențeze în spre partea ei. Boaz a lăudat pe Rut, deoarece aceasta a doedit iubire și bunătate față de Naomi. Soacra a tiut, că ea nu ar fi putut naște lui Boaz nici un u, și când a observat bunătatea lui Boaz față de Rut, prin aceasta a fost încurajată, ca să facă tot ceace poate, de a îndupleca pe Boaz, ca să ia în căsătorie pe Rut, pentruca să îplinească legea, și să împiedice o întrerupere a liniei genealogice care duce la Rege. Bunătatea ce a arătat Boaz față de Rut, corespunde chemării clasei Rut, prin Domnul, pentru răsplata chemării celei de sus, și la împreună moștenire cu Christos în împărăție. — Filipeni 3:14; Romani 8:16, 17.

Boaz nu și-a luat singur onoarea, ca pe femeia tinăra frumoasă s'o ia în căsătorie, ci a lăsat lucrul să meargă pe calea hotărîită de Dumnezeu; și în modul acesta ilustrează procedura sa, că Dumnezeu a îndrumat căsătoria, întocmai cum a făcut Avraam, când a ales o femeie pentru Isac. (Vezi 1. Moise 24:2—4) Iehova chiamă pentru împărăția sa și alege membrele miresei lui Christos, și aceștia sunt apoi făcuți membre a casei sale regale. (1. Tessaloniceni 2:12; Ioan 6:44) Iehova Dumnezeu își alege un popor pentru Numele său, îl unge și îl încredințează, ca să facă lucrul în Numele său și spre cinstea și mărirea sa. Acest lucru nu i s'a încredințat nici unei alte creaturi.

Rezultatele lucrului executat de Rut arată, că ea a fost energetică. Ea nu numai că a făcut un lucru de a culege spice, ci a și bătut ceace a cules. „Ea a cules spice depe câmp până seara, și a bătut ce culesese. A eșit aproape o efă de

orz." (2:17) Rezultatul lucrului ei din ziua aceea a fost cam 22 kg. de orz. Acest rezultat frumos al zilei se datora în mare parte bună-lății lui Boaz, care a îndrumat pe secerătorii lui, ca și din snopi să sebată spice și să le lase în urmă, pentruca Rut să poată culege orzul. Aceasta ne apropie cugetul, că Domnul nu lasă pe iubii lui de pe pământ să ducă lipsă nici în cele pământești și nici în cele spirituale, ci-i lasă să se bucure de lucrurile bune care slujesc binele lor. Inșă pentru a se putea împărtăși de ele, clasa Rut, cași însaș Rut trebuie să lucreze cu sârguință, lucrând binele cu mâinile sale, ca să aibă de dat celui în lipsă. (Efesenii 4:28) Chiar aceasta este ceea ce a făcut Rut; ea a împărțit câștigul cu Naomi, și i-a dat ceea ce era de lipsă pentru prosperitatea ei. Isus a declarat: „Este mai bine a da, decât a lua.” Aceasta contrazice cugetele acelor, cari cred, că ei trebuie să țină mereu întinse mânele, ca să primească din partea altora. Cel neegoist nu dorește numai atât ca să fie asemenea Domnului, ci se năzuește și la aceea, ca să ajute altora, dacă se prezintă ocazie pentru aceasta. Cel ce lucrează, are bucurie și dorește foarte mult, ca bucuria aceasta s'o împărțească cu alții din aceiaș scumpă credință și cunoștință.

⁷ După lucrul zilei, Rut a plecat acasă, ca să împartă cu soacra ei roadele munci sale. „A luat-o și a intrat în cetate și soacră-sa a văzut ce culesese. Rut a scos și rămășițele dela prânz și i le-a dat.” (2:18) Fără îndoială, că o parte din cereale Rut a schimbat cu alte alimente trebuincioase: și ceea ce a prisosit, adică, „după ce s'a saturat”, le dădu Naomei. Că Rut a adus acasă multe cereale, a arătat, că a fost bine primit de un bun preten, și Naomi a observat aceasta îndată. „Soacră-sa i-a zis: Unde ai cules astăzi spice, și unde ai muncit? Binecuvântat să fie ceea ce s'au îngrijit de tine! Și Rut a spus soacrei sale la cine muncise: Omul la care am muncit azi, a zis ea, se numește Boaz.” (2:19) Ambele femei erau fericite și Domnului Dumnezeu au dat onoare și mulțumire pentru bunătatea lui arătată față de ele, și au cerut binecuvântarea Domnului asupra acelor, cari au făcut lui Rut parte de bunătatea sa.

⁸ Dela anul 1922 încoace Domnul din an în an tot cu mai multă hrană a provăzut pe poporul său și a înmulțit ocaziile bune, de a face de cunoscut vestea bună a împărăției sale. Toți aceia, cari cu bucurie s'au folosit de privilegiul acesta, și au dovedit aprecierea potrivită pentru el, numai lui Iehova Dumnezeu prin Cristos Isus dau cinste și laudă pentru aceste bunătăți și invoacă pe Iehova, ca să binecuvinteze pe marele Domn al secerișului, care împarte binecuvântările lui Iehova poporului său.

⁹ Rolul pe care Naomi îl joacă aici în dramă, preumbrește îndeosebi pe unii, cari în anul 1918 au fost găsiți credincioși, și pe cari în urmă Domnul i-a statornicit ca pe clasa servului credincios și înțelept; ea corespunde rolului, pe care l-a jucat Mardocheu în drama cărții Estera. Du-

păce Naomi a înțeles că Rut a fost miluită din partea rudei sale Boaz, a recunoscut mâna Domnului în treburile ei; și inima ei a fost plină de bucurie; și aceasta a exprimat-o în cuvintele pe care le-a rostit către Rut: „Naomi a zis nurorei sale: Să fie binecuvântat de Domnul, care este plin de îndurare pentru cei vii, cum a fost și pentru cei ce au murit: Omul acesta este rudă cu noi, i-a mai spus Naomi, este din cei ce au drept de răscumpărare asupra noastră.” (2:20) Cuvântul „rudă” cum este folosit în versul 20, înseamnă a răscumpăra pe baza legii rudeniei de sânge valabilă în Răsărit. Înseamnă a răscumpăra și se referă la moșie sau la aceea, de a lua în căsătorie văduva rudeniei care a murit.

¹⁰ Este un alt cuvânt ebraic, decât acela folosit în capitolul 2:1 și tradus cu „rudenie”. Că Naomi a folosit un cuvânt deosebit, arată, că a vorbit cu o cunoștință și deosebire cuvenită și de mâna lui Iehova a fost condusă să facă aceasta. Naomi a recunoscut, că Domnul a condus-o, și l-a preamărit cu următoarele cuvinte: „Care este plin de îndurare pentru cei vii, cum a fost și pentru cei ce au murit”.

¹¹ Lucrul Ilie a adunării a murit sau s'a terminat în 1918; și aceasta se ilustrează prin moarte. Mai târziu a recunoscut clasa Naomi, că Domnul s'a îngrijit de membrii ei, și a binecuvântat-o; că a binecuvântat lucrul Ilie care atunci era sfârșit sau mort, și acuma a început să binecuvinteze lucrul preumbrat prin Elisei. Acești credincioși erau mulțumiți Domnului, și au avut în vedere, ca să continue cu lucrul său spre preamărirea lui; pentru aceasta s'au rugat cu cuvintele psalmistului: „Mântuește Doamne te rugăm! Dă izbândă Doamne te rugăm! Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului (Cristos Isus Domnul secerișului) Vă binecuvântăm din casa Domnului.” (Psalm 118:25, 26) Iehova și Cristos Isus au binecuvântat pe cei credincioși din casa lui Iehova. Aceasta se prezice prin cuvintele și purtarea Naomei în versul premergător.

¹² Cum a comunicat Rut Naomei, Boaz s'a îngrijit, ca să poată continua cu lucrul ei pe ogor. El a îndrumat-o ca să se țină de tinerii săi. „Rut, Moabita a adăugat: El mi-a zis: Rămâi cu slugile mele până vor isprăvi de secerat.” (2:21) Aceasta trebuie să preumbreze pe poporul credincios al lui Dumnezeu, care lucrează pe ogor sub comanda lui Cristos, și din îndurarea sa este în strânsă legătură cu ingerii, cari sunt la Domnul în templul său. Cu alte cuvinte aceasta arată o relație strânsă între ingerii Domnului și între clasa Naomi și Rut pe care o constituie rămășița, cu toate că nu există o legătură directă între cei văzuți și cei nevăzuți. Domnul însuși are grijă de această strânsă legătură împrumutată.

¹³ A fi activ în culegerea spicelor în tot timpul cât a ținut secerișul, a trebuit să pună pe probă stăruința lui. Rut și să-i dea ocazie, de a-și dovedi demnitatea, de a fi aleasă ca un membru a casei viitorului Rege a lui Izrael. Această probă corespunde celor douăsprezece luni de curățenie,

la care a trebuit să se supună Estera. (Estera 2:12-16) În același fel, membrele clasei preumbrite de Rut, după ce au primit chemarea sau invitarea ca să lucreze în ogorul Domnului, stăruiesc în serviciul credincios și în devotament credincios față de Domnul secerișului. Aceasta le dă o ocazie, de a-și dovedi neprihănirea față de Dumnezeu, și aceasta hotărăște, dacă corespund cerințelor prescrie de a găsi un loc în casa lui Iehova.

14 Precum Mardocheu a sfătuit pe Estera, astfel a continuat și Naomi ca să sfătuiască și să instruiască pe Rut. „Și Naomi a zis către noru-sa Rut: Este bine fiica mea, să ieși cu slujnicele lui, și să nu te întâlnească cineva în alt ogor.” (2:22) Naomi dădu lui Rut sfatul, ca să facă chiar același lucru, anume ca să rămână lângă lucrul, pe care i l-a dat Domnul secerișului.

15 În același fel, clasa credincioasă preumbrită de Naomi a sfătuit pe clasa Rut și continuă ca s'o sfătuiască, aceasta una s'o facă, și să nu fie nestatornică și nehotărâtă, fiind aruncată în dreapta și stânga de idei omenesti. „Ține cu tărie la lucrul pe care ți l-a încredințat Domnul, și nu lăsa mâmurile tale să slăbească.” (Filipeni 3:13; Iacob 1:8; Zefania 3:16) După ce mai întâi li s'a dat harul, de a servi în organizația Domnului, credincioșii continuă, ca să urmeze mielul (și pe nimeni altul) oriunde va merge. (Apocalips 14:4) Isus Cristos este capul organizației lui Iehova, și rămășiței preumbrită de Rut și Naomi i s'a dat privilegiul, ca să servească în organizația sa; ei trebuie să stea la lucru cu credincioșie și, în vreme ce fac aceasta, se dovedesc mulțumiți față de Domnul. Regula dumnezeiască este exprimată în alt loc cu următoarele cuvinte: „Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslele stăpânului său”; dar sunt unii, cari afirmă că sunt Izraeliți, cari nu știu aceasta. (Isaia 1:3) Sunt unii cari au încheiat un legământ, să facă voia lui Dumnezeu, cari însă nu știu unde să meargă, ca să mănânce; ei sunt aruncați de valuri încoace și încolo prin sfatul egoist al altora.

16 În timpul seceratului orzului și a grâului, Rut a rămas credincioasă la lucru. „Ea s'a ținut dar de slujnicele lui Boaz, ca să culeagă spice, până la sfârșitul seceratului orzurilor și seceratului grâului. Și locuia cu soacră-sa.” (2:23) În timpul secerișului Boaz era prea ocupat, ca să dea atenție rudeniei de sânge sau a cerinței de răscumpărare, și Naomi a știut să aprecieze atenția pentru aceasta a rămas liniștită până la sfârșitul secerișului. Însă îndată ce a sosit timpul pentru a lucra, Naomi s'a pus pe lucru și a îndrumat pe noru-sa; și aceasta arată, că Domnul Dumnezeu a avut îngrijirea dramei.

Sionul vorbește

Îndată la începutul capitolului trei a cărții Rut dispărea Naomi iarăși din icoană, în măsură ce a reprezentat o oarecare parte deosebită a poporului lui Dumnezeu, și precum rolul preum-

britor al Sionului, organizației lui Dumnezeu, care devine vorbitoare aici. Clasa Naomi este o parte a Sionului, și cuvintele din capitol 3:1 sunt îndreptate îndeosebi spre aceia, cari în timpul preumbrit aici nu au fost încă uniți. Seceratul orzului și a grâului s'a terminat abia la Rusalii, și ca împlinire a dramei corespunde aceasta, aproximativ toamnei anului 1922. „Soacră-sa Naomi i-a zis: Fiica mea aș vrea să-ți dau un loc de odihnă, ca să fii fericită.” — 3:1.

18 Naomi, care aici reprezintă pe organizația lui Dumnezeu, a căutat să găsească „odihnă” pe seama lui Rut, anume o casă și odihnă în casa bărbatului ei. În același mod au căutat cei din Sion în anii dela 1919 până la 1922, cari erau în poziții de răspundere în organizația pământescă a lui Dumnezeu, ca să cunoască, că ce ar fi spre binele fraților lor mai tineri amăsurat voinței lui Dumnezeu, ca aceștia să fie aduși în casa regală a lui Iehova și acolo să găsească odihna; și Domnul a îndrumat calca lor în chestiunea aceasta. În asemenea fel a sfătuit și a ajutat Mardocheu la timpul favorabil pe Estera, ca s'o pregătească pentru un loc de regină în casa regală a lui Ahasver. — Estera 2:1—11.

19 Naomi a vorbit maideparte către Rut: „Și acum Boaz, cu ale cărui slujnice ai fost, nu este el oare rudă cu noi? Iată el are să vânture la noapte orzurile în arie. Spală-te și unge-te, apoi îmbracă-te cu hainele tale, și pogoară-te la arie. Să nu te faci cunoscută lui, până va isprăvi de mâncat și beut.” — 3:2, 3.

20 Ediția revistei „Watchtower” din 15 Noiembrie 1907, remarcă pe pagina 344 următoarele despre acest vers: „Sfatul pe care Naomi l-a dat lui Rut cu privire la Boaz, nu a fost de fapt o înțelepciune adevărată. O astfel de purtare ar sigila pe o femeie cașicum ar fi ușuratică, dacă nu chiar lipsită de pudoare, și că Boaz s'a temut de această rușine reesă din cuvintele sale în Capitolul 3:14. Prin faptul, că Naomi a sfătuit-o să procedeze astfel, a documentat iarăși puțină ei încredere în Dumnezeu.”

21 Comentariile amintite din „Watchtower” nu pot fi potrivite și aici se va face rectificarea. Însemnarea nu arată deloc, că Boaz ar fi făcut imputări femeii Rut, că pentruce a urmat procedura sfătuită de Naomi; chiar așa după cum și în însemnarea dumnezeiască nu este arătat, că Iehova ar fi muștrat pe Iacob, că acesta a urmat sfatul Rebeci, de a înșela pe orbul Isaac. În ambele cazuri Dumnezeu a condus evenimentele, cari au preumbrit lucrurile mai mari viitoare. „Totul este curat pentru cei curați.” (Titu 1:15) „Domnul nu se uită la ce se uită omul, omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” (1. Samuil 16:7) Ar fi o nedreptate să criticăm cuvântul lui Dumnezeu sau purtarea anumitor actori ai lui Dumnezeu în drama sa, pentru a măguli idea unui om imperfect, sau de a susține ceea ce lumea prezintă în calitate de măsură a înțelepciunii, curățeniei și a dreptății. Preoții mult au criticat Cuvântul

lui Dumnezeu. pentruca ei să apară ca sfinți, înțelepți, curați și mari, și pentru a obține lauda altor oameni. Este mai bine să avem încredere în Domnul Dumnezeu, care niciodată nu face o greșală, și a prevedea, că ceace a orânduit el, este curat, sfânt și drept. „Mai bine este a se încrede în Iehova, decât a-și pune încrederea în oameni.” (Psalm 118:8) Intru osteneala lor de a trezi în alții credință, că ei ar ținea sus steagul curățeniei morale a lumii, s’au făcut de răs în fața lui Dumnezeu.

²² Dacă pomul genealogic conducător la Isus l-ar fi făcut oamenii, atunci numirile Tamar, Rahab și Rut ar fi fost lăsate afară. Este obiceiul credincioșilor dreپți în ochii lor proprii, a „creștinătății”, ca în frică „sfântă” și cu mândrie să-și încrețească frunțile la amintirea faptelor acestor femei sau chiar să roșească de rușine, dacă li se amintește unele lucruri despre ele, cașicum aceste lucruri ar figura ca sigile de rușine disprețuite și ca nedemne înălțelor cercuri a societății „creștinătății organizate”. Isus însă a declarat marilor preoți, bătrâni și farisei „căci-sunt-mai-sfânt-decât-tine” ai timpului său: „Adevărat vă spun că vameșii și curvele merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii și nu l-ați crezut. Dar vameșii și curvele l-au crezut; și măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v’ați căit în urmă ca să-l credeți.” Astfel cuvintele lui Isus sunt în deplină armonie cu procedura lui Iehova, care a disprețuit pe alte femei, cari după regulile făcute de oameni, privile pe dinafară probabil că erau nobile și drepte, dimpotrivă pe Tamara, Rahab și Rut, disprețuite din partea unora ca niște curve, a lăsat să devină antecesorii omenești a lui Isus Cristos, a căpeteniei împărăției lui Dumnezeu.

²³ Probabil, că Domnul Dumnezeu a adus la iveală pe aceste femei numai, ca prin ele să mustre pe unii, cari au crezut, că ei ar fi în măsură ca să stabilească o regulă pe baza căreia alții ar putea să intre în casa Domnului. Inșuș Dumnezeu a pregătit drumul și este un lucru îndrăzneț de a nesocoti sau critica calea pregătită de el.

²⁴ Legea lui Dumnezeu a găsit cu cale o îngrijire pentru o căsnicie între cumnați, și Rut care pentru ocazia aceasta s’a scaldat, s’a uns și s’a îmbrăcat în hainele sale, și s’a pregătit ca prin o căsnicie de cumnați chiar în noaptea aceea să devină o nevastă din partea lui Boaz, și anume fără ca să se fi simțit lipsa unui predicator, sfânt pe dinafară, fățarnic, prelăcut, ca să serbeze o ceremonie. Rut trebuia să fie curată și plăcută în privința stărei ei corporale, chiar așa dupăcum aceasta s’a cerut și dela Estera, ca timp de douăsprezece luni să se curățească pentru a fi pregătită. Iehova a îndrumat drama prin funcționarii lui întocmiți după regulă, și fiecare parte a acesteia era jucată după dreptate.

²⁵ Pavel la astfel de lucruri a trebuit să se cugete, când a scris sub inspirație dumnezeiască: „Că fie Dumnezeu adevărat și tot omul mincinos

(chiar dacă prin aceasta fiecare om va fi dovedit mincinos: Diaglott).” (Romani 3:4) Ceace se spune aici nu este o judecare aspră sau nepotrivilă a unei persoane, ci se face, pentruca Cuvântul lui Dumnezeu să apară înaintea poporului său în relația lui adevărată și în poziția dreaptă. Noi pe noi înșine trebuie să ne condamnăm, dacă recunoaștem greșala noastră, și să luăm atitudinea adevărată, dupăce ni s’a făcut lucrul clar. Scopul este numai acela, de a vesti adevărul, și anume fără privire la aceea, că ce cugetă oamenii la aceasta.

²⁶ Se pare că Boaz a dormit în aria din ogorul său. A sosit timpul pentru trecuratul (vânturatul) bucatelor, și pe cei aprobați a-i aduce în casa Domnului. Mama-soacră a sfătuit și pe mai departe pe Rut și i-a zis: „Și când se va duce să se culce, înseamnă-ți locul unde se culcă. Apoi du-te, descopere-i picioarele, și culcă-te. Și el înșuș îți va spune ce să faci.” — 3:4.

²⁷ Batjocoritori și critici au făcut multă discuție în jurul acestui text, susținând că ar fi o procedură de imoralitate dură. Astfel de oameni însă au dorit mai mult să câștige aprobarea oamenilor, decât să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu. Procedura sfătuită de Naomi și executată de Rut a fost simplu o cale formală, de a aviza oficial pe Boaz și pe mai departe să arate, că Rut s’a supus cu totul îngrijirilor dumnezeiești; și Boaz, care era un om temător de Dumnezeu, așa a și înțeles. Naomi, Rut și Boaz toți au fost pedeplin devotați lui Iehova Dumnezeu, și deoarece Naomi a știut aceasta, nu s’a codit să spună lui Rut, că „Boaz îți va spune ce să faci.” Există o bază bună pentru aceste date delicate în procedura pentru răscumpărarea stabilită în legea lui Dumnezeu. Biblia nu face risipă de cuvinte și nimica nu raportează fără vre-un motiv, și aceasta se întâmplă fie că convine fățarnicilor, fie că nu.

²⁸ Orânduirea dramei arată cu totul clar, cum clasa preumbrită prin Rut se predă cu voie și cu umilință Domnului, și așteaptă ca să-i comunice, ce să facă. Aceasta este spre plăcerea Domnului și este mai bine primit lui, decât atunci când o creatură spune Domnului că ce ar fi de făcut. Dacă credincioșii se poartă după calea prescrisă a lui Dumnezeu, se încarcă cu ocară și ocară aceasta este cauzată de înșelătorii falși și fățarnici, cari afirmă că fac parte din organizația lui Dumnezeu, când de fapt sunt o parte a organizației lui Satan. „Creștinătatea” fățarnică a făcut încercarea, ca să vină la Dumnezeu pe calea aleasă de înșiși oamenii, și în ochii oamenilor a trezit aparența, cașicum ar fi curată; de fapt însă a fost și este și azi încă „plină de morțaciuni”. Cel bine primit de Dumnezeu trebuie să fie supus pedeplin lui și Cristosului său, și așa și este. „Așadar lucrul acesta nu atârână nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu, care are milă.” — Romani 9:16.

²⁹ Faptul, că Rut a plecat la Boaz pe ogorul lui în felul cum a sfătuit-o Naomi, arată foarte bine

supunerea de bunăvoie și neegoistă a aceloră față de Domnul, cari caută să cunoască voia lui și să o facă. Cuvintele Naomei au dat clar de înțeles, că Rut nu a dorit ca să fie condusă de voința ei proprie, ci că Boaz o va îndruma; chiar așa dupăcum și aceia cari vin la Domnul nu urmăresc ideile lor egoiste, ci se încred în Domnul: el însă îi conduce și îndrumă. — Proverbe 3:5, 6.

³⁰ Hotărîrea lui Iehova a fost aceea, ca să se aducă în existență sămânța; adică ca rodul după carne din linia genealogică care duce la regele David și la timpul hotărît la Isus Regele puternic al lui Dumnezeu, să iasă la iveală. Naomi a știut că legiitorul a trebuit să se nască din seminția lui Iuda, ale cărei membre erau atât ea cât și Boaz; și ea a avut grije, ca să execute rolul acordat de Dumnezeu, fiică a înțeles rolul acesta, fie că nu. (1. Moise 49:10) Ea era prea bătrână ca să se îmbie lui Boaz, să nască un copil, și pentru aceasta i-a oferit pe noru-sa; și aceasta a făcut-o fără îndoială sub conducerea lui Iehova. În acelaș chip a oferit Sara pe Agara lui Avraam; precum și Rachela a dat pe Bilha lui Iacob din pricina sterpiei sale. — 1. Moise 16:1:3; 30:1—5.

³¹ Naomi nu a voit să treacă neexploatăta ocazia pentru nașterea unui copil, care să fi aparținut casei regale; și singura cale pentru a evita o astfel de pierdere, era aceia, de a lăsa pe Rut să țină locul Naomei. În acest loc al dramei interesele Naomei și alei Rut au devenit exact aceleaș, și în unire reprezintă ele rămășița de pe pământ și sunt moștenitorii împărăției.

³² Precum Estera a urmat îndrumările lui Mardocheu, astfel a urmat și Rut cu precizie îndrumările soacrei sale Naomi. „Ea a răspuns: Voi face tot ce ai spus. Rut s'a pogorît la arie și a făcut tot ce-i poruncise soacra sa.” — 3:5, 6.

³³ Când a venit la arie de pe ogor și a văzut pe Boaz dormind, a intrat încet la el, a ridicat vâful dela picioarele lui și s'a așezat jos, în așa fel este ilustrat cum aceia cari sunt plăcuți lui Dumnezeu, își oferă trupurile ca o jertfă vie, bineplăcută lui Dumnezeu, care este serviciul lor rațional. (Romani 12:1) În raportul dumnezeesc nu este nici un singur cuvânt care ar arăta, că un îndemn de pasiune trupească sau nepotrivity ar fi îndemnat pe Rut să facă așa cum a făcut. Din contră, pentru ea fiind o femeie tinăra a trebuit să fie o negare de sine, că în așa fel s'a purtat. În tot cazul și-a jucat rolul în drama dumnezeiască, și a făcut ceea ce a voit să facă Domnul. Secerișul s'a sfârșit și aceasta a îmbucurat pe Domnul secerișului. (Isaia 2:3) Boaz și-a mâncat pâinea și a băut viul, și în urma acestui fapt inima sa a fost fericită. (Psalm 104:15) În țara aceea nu a fost o fățarnică interzicere a băuturilor spirituoase, și ospățul și cheful lui a fost neconturnat și i-a căzut bine, și după aceasta s'a pus jos, ca să se odihnească. La o anumită clasă de oameni care trăiesc astăzi pe pământ ar fi fost mult mai popular, dacă s'ar spune, că Boaz fără îndoială a băut cu pâinea lui must dulce; dacă

însă petrectăm Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să vorbim adevărul fără să ținem seamă de ceea ce alții ar putea spune.

³⁴ Boaz nu era dedat vieții de lenevie și plăceri a orașului, ci a dormit sub cerul liber al lui Dumnezeu. chiar așa dupăcum astăzi multe sute de pioneri credincioși dorm pe câmpul de luptă în liber sub stelele cerului. El a lucrat cu sârguință și astfel a avut parte de un somn sănătos. „Dulce este somnul lucrătorului de mânăncă mult sau puțin”. (Eclesiast 5:12) Mai târziu a scris David ceea ce era nemerit asupra lui Boaz temătorul de Dumnezeu în timpul acela. Cuvintele sunt acestea: „Tu ai dat veselie în inima mea, mai mare decât în timpul când grâul și mustul lor erau cu îmbelșugare. În pace mă voi culca, și voi dormi; Căci numai tu Iehova, mă faci să locuiesc în siguranță.” — Psalm 4:7, 8.

³⁵ Deoarece Boaz era un temător de Dumnezeu s'a încrezut în Iehova. Desigur, că luna a fost răsărită deja peste colinele Iudeilor. A fost o noapte liniștită și pacinică, și stelele au vestit măreția Dumnezeului atotputernic. Cu pași liniștiți și apăsați, hotărîtă cu tărie să facă voia lui Iehova, pentru a putea intra în casa lui, s'a apropiat femeia frumoasă Moabită, a ridicat șolul de pe picioarele lui Boaz și s'a așezat jos. Fără îndoială că îngerul Domnului a fost prezent. Dacă Satan ar fi avut acțiune liberă atunci, ar fi pus la cale pe vre-o câțiva preoți fățarnici și falși și i-ar fi îndemnat, ca să-și ridice mâinurile în semn de protest sfânt și să cheme un polițai, ca să prindă pe Rut; s'o târască apoi repede înaintea judecării s'o acuze de desfrânare și fără întârziere să facă s'o ucidă cu pietre. Însă lui Satan și oarecăror reprezentanți ai lui de pe pământ nu le-a fost îngăduit, ca să se pună în calea acestei drame mari dumnezeiești, pe care Dumnezeu a lăsat să se joace spre cinstea Numelui său mare. Cu mulți ani mai târziu și probabil în acelaș loc au cântat oștile îngerești cântecul de bucurie, vestind nașterea aceluia, care a venit să mântue lumea. (Luca 2:9—11) Rut și Boaz au lucrat în noaptea aceasta rolurile lor în drama mare dumnezeiască în armonie cu voința lui Dumnezeu; și aceasta a preumbrit în iconă venirea celui Puternic, despre care îngerii au cântat cu ocazia nașterii copilului Isus.

³⁶ Au trecut câteva ceasuri în timp ce Rut ședea jos fără să fi fost observată. Boaz a avut un somn adânc și din pricina aceasta nu a voit să-l deranjeze. Era deja miezul nopții când Boaz a observat, că cineva șade la picioarele sale. „La miezul nopții omul s'a speriat; s'a plecat și iată că o femeie era culcată la picioarele lui. El a zis: Cine ești tu? Ea a răspuns: Eu sunt Rut slujnica ta; mlindeși aripa peste slujnica ta, căci ai drept de răscumpărare.” — 3:8, 9.

³⁷ Noi nu avem nici un motiv să deducem, că Boaz a ajuns într'o situație neplăcută din pricina lui Rut care ședea la picioarele sale. Dacă ar fi dorit numai după o femeie, atunci nicidecum nu s'ar fi interesat că cu cine are aface. (1. Moise 38

verset. 14—16) Răspunzând la întrebare. Rut imediat a dat de cunoscut lui Boaz, că cine este: în felul acesta se ilustrează că aceia, cari prin Cristos Isus vin la Dumnezeu, mărturisesc repede și cu bucurie, că sunt sub conducerea lui Cristos, și sunt slujnicele lui. Este dorința lor ca să poarte hainele de nuntă și să fie împodobite ca o mireasă. (Matei 22:11; 25:1—4; Coloseni 3:21; Isaia 61:10) Rut a răspuns la întrebarea lui Boaz, spunându-i că „Tu ai drept de răscumpărare asupra mea”. Boaz îndată a priceput, că pentru Rut era potrivit să fie de față și să-l facă atent asupra datorinței sale amăsurat legii lui Dumnezeu cu privire la căsătoria dintre cumnați. (5. Moise 25 vers. 5, 6) Ca dovadă, că Boaz nu a fost nici dezarmat, și nici în situație neplăcută, și că nu a nutrit nici un cugeț necural, servesc următoarele cuvinte adresate către Rut: „Fii binecuvântată de Domnul fiică! Aceasta faptă depe urmă mărturisește și mai mult pentru tine decât cea dintâi, că n'ai umblat după lineri, săraci sau bogăți.” (3:10) Rut era acolo după voia lui Iehova, și a obținut aprobarea lui, și acesta este un motiv în-deajuns, ca să dărâme orice critică făcută din partea tuturor fățarnicilor și dușmanilor lui Dumnezeu.

³⁸ Critici moderni ar putea acuma să spună, că acest comentariu ar putea să îndemne pe alții, ca să urmeze o viață necinstită și imorală. Oricare om, care evenimentele acestei drame dumnezeiești le-ar folosi ca o justificare sau desvinovățire pentru conducerea unei vieți necinstite și imorale, prin aceasta ar dovedi, că nu crede în Dumnezeu și Cuvântul său și nici nu dorește să asculte de El. În Cuvântul lui Dumnezeu nu este nimica, ce ar îmbia o desvinovățire sau îndreptățire pentru un bărbat sau femeie, ca să se poarte imoral, necinstit și greșit.

³⁹ Rut a dovedit iubire și bunătate atât față de Naomi, cât și față de Boaz, și din pricina aceasta a lăudat-o. Ea nu s'a prezentat ca o tânără văduvă nerușinată, care caută un bărbat, ci a mers la un burlac în vârstă, deoarece Domnul acolo a trimis-o, și pentrucă ea s'a bucurat să facă voia lui. Rut s'a purtat cu iubire față de soacra ei și a arătat o iubire și mai mare față de Boaz, intrucât cu totul s'a predat în mâinile lui; care așa a vorbit către dânsa: „Această faptă depe urmă mărturisește mai mult pentru tine, decât cea dintâi.”

⁴⁰ Cu privire la curățenie și moralitate, Rut se bucura de un renume nepătat între aceia, cari o cunoscuseră într'adevăr, și Dumnezeu a avut grije ca însemnarea lui să mărturisească despre curățenia ei, și aceasta astupă gura batjocoritorilor. Cu cuvinte de bunăvoință a vorbit Boaz către Rut: „Acum fiică, nu te teme, îți voi face tot ce vei zice, căci toată cetatea știe că ești o femeie cinstită.” — 3:11.

⁴¹ Rut era o „femeie nobilă”, care a meritat să fie răscumpărată, și Boaz i-a spus aceasta. Ea și-a păstrat renumele, nu înaintea lumii păgâne, ci înaintea poporului ales al lui Iehova. Astfel știe

„întreg orașul”, întreaga organizație a lui Dumnezeu, că clasa Rut este demnă din pricina credincioșiei sale față de Dumnezeu și Cristosul său. Deoarece clasa Rut este credincioasă, Cristos Isus face pentru dânsa, tot ce a orânduit legea sau îngrijirea lui Dumnezeu pentru ea; și aceasta corespunde întocmai cu cuvintele lui Isus: „Bine serv bun și credincios.” — Matei 25:21.

Pregătire pentru răscumpărare

⁴² Fără îndoială Boaz a cunoscut relația de rudenie a sa cu Naomi și noru-sa Rut și probabil că unii vor zice, că doară ar fi putut să înceapă el cu chesțiunea răscumpărării. Sunt însă două motive, care explică această amânare aparentă. 1) Femeile acestea s'au înapoiat la Betleem la începutul timpului secerișului, când Boaz a fost foarte ocupat cu secerișul până la sfârșitul acestuia; și 2) există un motiv și mai important; el a știut, că mai este o rudenie și mai apropiată decât el însuși, și el a voit să aștepte și să vadă, ce va face această rudenie. Faptul, că Rut a venit la Boaz, ne inspiră cugetul, că mâna Domnului a fost în joc, și că Boaz a trebuit să facă dreptate pentru Naomi și Rut. Este adevărat, că am drept de răscumpărare, dar este o altă rudă mai aproape decât mine. Rămii în noaptea aceasta aici. Și mâne, dacă vrea să te răscumpe, bine, să te răscumpe; dar dacă nu-i place să te răscumpe, te voi răscumpăra eu, viu este Domnul! Culcă-te aici până dimineața.” — 3:12, 13.

⁴³ Invitarea, ca Rut să rămână acolo până dimineața, arată, că Boaz nicidecum nu a fost într'o situație neplăcută. Cuvintele sale despre rudenii mai apropiată arată, că în pașii săi a fost condus de Cuvântul lui Dumnezeu, și a dorit să fie supus legilor lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu trebuia să fie cinstită negreșit din partea lui Boaz, și aceste femei, Naomi și Rut au așteptat cu încredere, că o va implini. În același fel, trebuie să se îplinească toate orânduile și promisiunile cu privire la poporul rămășiței lui Dumnezeu, care petrece acuma pe pământ, prin Cristos Isus, Da și Aminul promisiunii lui Dumnezeu. „În adevăr făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în el sunt „da”; de aceea și „Amin”, pe care-l spunem noi, prin el, este spre slava lui Dumnezeu.” — 2. Corinteni 1:20.

⁴⁴ În caz, dacă rudenii de mai aproape nu și-ar fi îndeplinit datorința, Boaz s'ar fi îngrijit, ca Rut să primească ceace i se cuvenea pe drept; în același fel spune Domnul Isus acelor, cari cu credincioșie stăruiesc lângă el: „Iată că îi voi face (pe rudenii necredincioase) să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit.” — Apocalips 3:9.

⁴⁵ Boaz și-a dat cuvântul, că el va implini legea lui Dumnezeu cu privire la Rut, în caz dacă rudenii de aproape ar neglija să facă aceasta; deoarece însă până dimineața nu se putea face nimica, a zis către Rut: „Culcă-te aici până dimineața”. Dacă ar fi existat ceva îndoială despre

curătenia morală a lui Boaz și alei Rut și încrederea lor deplină față de el, atunci nu s'ar fi scris aceste cuvinte în raportul dumnezeesc. Ea a făcut cum i-a spus să facă. Ea a rămas culcată la picioarele lui până dimineată, și s'a sculat mai înainte de a se putea cunoaște om pe om. Boaz a zis: să nu știe nimeni că a intrat o femeie în ari." 3:11 Aceasta nu a fost semnul unei conștiințe vinovate moralicește, ci numai o măsură de precauțiune, sub care să țină afacerea în taină, până ce Boaz o va putea lua în primire. Dacă ea ar fi făcut cunoscut împrejurarea, înainte ce ar fi părăsit ogrorul, și înainte de deciziunea de drept al afacerii, atunci Satan s'ar fi amestecat fără indoială și astfel ar fi dat în mâna rudeniei de mai aproape o îndreptățire, ca să se desfacă de datorința sa. Boaz, care era un om temător de Dumnezeu, s'a purtat cu prevedere și înțelepciune. „Omul înțelept își ascunde știința, dar inima nebunilor vestește nebulnia.” (Proverbe 12:23 Dacă Dumnezeu însărcinează cu ceva pe un om, atunci ar fi nebun, dacă înainte de împlinirea lucrului, l-ar da în știre.

16 Când Rut era plecată spre casă, Boaz a înzestrat-o cu alimente. „Și a adăugat: Adu mantaua depe tine, și ține-o. Ea a ținut-o și el a măsurat șase măsurii de orz, și le-a pus pe ea. Apoi a intrat în cetate.” — 3:15.

17 Numai o inimă rea ar putea să privească ca o răsplată pentru plăcerea legăturii sexuale, darul de alimente ce a primit Rut. Era un dar potrivit, un zălog sau o garanție pentru aceea, că Boaz își va împlini datorința lui impusă de Dumnezeu, față de ea. Era un om drept, care era pe partea dreptății: aceasta înseamnă, că va împlini legea lui Dumnezeu cu privire la dânsa, în măsură ce va fi cu putință. Amândoi au părăsit ogrorul des de dimineată. Rut a plecat la Naomi, iar Boaz la Betleem, pentru rezolvarea chestiunii cu Rut.

18 Pe când Rut des de dimineată s'a întors și soaera ei era îngrijorată cu seriozitate, ca să cunoască, dacă căsătoria de cumnat s'a efectuat sau nu a pus întrebări lui Rut, pentruca să cunoască afacerea în fond. „Rut s'a întors la soacră-sa, și Naomi a zis: Tu ești fiica mea? (cum mai este cu tine fiica mea: trad. Nițulescu). Rut i-a istorisit tot ce i-a făcut omul acela. Ea a zis: Mi-a dat aceste șase măsurii de orz, zicând: Să nu te întoreci cu mâinile goale la soacră-la.” (3:16, 17: Cuvintele Naomei „Cum mai este cu tine” îndreptate către Rut, au însemnat: „Ești oare femeia lui Boaz, ori nu?” Răspunsul pe care Rut l-a dat ar putea să dea o idee nemerită a clasei Rut, care a primit dovada iubirii și bunătății lui Dumnezeu, și apoi zise: „Veniți de ascultați, toți cei ce vă temeți de Dumnezeu, și voi istorisi ce a făcut el sufletului meu. Am strigat către el cu gura mea, și îndată lauda a fost pe limba mea. Dacă aș fi eugetat lucruri nelegăuite în inima mea, nu m'ar fi ascultat Domnul. Dar Dumnezeu m'a ascultat, a luat aminte la glasul rugăciunilor mele.

Binecuvântat să fie Dumnezeu, care nu mi-a lepădat rugăciunea, și nu mi-a îndepărtat bunătatea lui!” — Psalm 66:16-20.

19 Rut a avut deplină încredere față de Boaz, și a fost sigură, că el va împlini ceea ce a prelin legea lui Dumnezeu. Când Boaz a zis către ea: „Să nu te întoreci cu mâinile goale la soacră-la”, atunci a înțeles, că aceasta este o dovadă a scopului său, de a face ceea ce este drept. Natural că era fericită, tot așa, cași aceia, cari înțeleg adevărul despre venirea Domnului la templul său, și cari au văzut, că posedă favoarea lui Dumnezeu și ocazia, să facă ceva, pentru a vesti împărăția sa. Evident, că Rut a dorit să lucreze îndată, cași aceia, pe cari îi ilustrează în icoană, de îndată au dorit să se ocupe cu interesele împărăției, după ce odată, au cunoscut iubirea și bunătatea Domnului față de ei.

20 Naomi asemenea a avut deplină asigurare, că Boaz nu va pierde timpul, ca să aducă laudă la afacerea la un rezultat definitiv; și a sfătuit pe noru-sa, ca să aștepte cu răbdare desfășurarea pe mai departe a lucrurilor. „Și Naomi a zis: Fii liniștită, fiica mea, până vei ști cum se va isprăvi lucrarea aceasta, căci omul acesta nu va avea odihnă până nu va sfârși lucrul chiar azi.” (3:18) Domnul are plăcere de aceia, cari ascultă îndată după ce înțeleg poruncile sale. Boaz era o adevărată întru chipare a numelui său; Boaz înseamnă „juțcală, înflăcărare sau zel”. El s'a pus îndată pe treabă, ca să facă ceea ce după soacoleala sa a prelin dela el legea lui Dumnezeu. Cuvintele Naomei arată, că ea a știut precis, că Boaz, dacă-i va fi cu putință, va împlini orânduiala lui Dumnezeu, și încă fără de șovăire. În calitate de răscumpărător și îndreptățitor nu trebuia să șovăiască, și nici nu a făcut aceasta. Chestiunea a adus-o îndată înaintea judecării, chiar după cum justificatorul Numei lui Iehova la timpul hotărât dintr'odată a venit la templu, ca să judece. — Malachi 3:1-5.

Boaz lucrează repede

21 La poarta cetății a fost locul, unde ședeau bătrânii sau judecătorii, ca în public să judece și să cerceteze cazuri juridice. (5. Moise 21:19-21; 22:15; Iov 31:21; Proverbe 22:22. La poartă înăuntrul orașului era un loc public, unde poporul se aduna ca să discute chestiuni de interes comune. Chiar și în orașul actual Betleem în apropierea intrării principale în oraș se află o piață mare deschisă, unde se adună poporul. Boaz a cunoscut legea lui Dumnezeu, precum și locul de judecată. „Când frații vor locui împreună, și unul din ei va muri, fără să lase copii, nevasta mortului să nu se mărite afară, cu un străin, ci cumnatul ei să se ducă la ea, s'o ia de nevastă, și să se însoare cu ea ca cumnat. întâiul născut pe care îl va naște, să moștenească pe fratele cel mort și să-i poarte numele, pentruca numele acesta să nu fie șters din Izrael. Dacă omul acesta nu vrea să ia pe cumnată-sa, ea să se suie la poarta cetății, la bătrâni, și să spună:

Cumnatul meu nu vrea să ridice în Izrael numele fratelui său, nu vrea să mă ia de nevastă după dreptul de cumnat.” — 5. Moise 25:5—7.

⁵² Boaz a știut, că oamenii vor eși și intra pe poartă, și că cel mai probabil acolo va întâlni pe rudenia de aproape și repede îl va putea trage la răspundere, ca să-și îndeplinească datoria de cumnat. După ce Boaz a părăsit ogorul, îndată a plecat la poartă, și s'a așezat acolo ca să grijească. Cu ochi păzitori a găsit îndată între trecători pe rudenia apropiată, l-a salutat și l-a somat, ca să stea la o parte, ca să discute chestiunea. „Boaz s'a suit la poarta cetății și s'a oprit acolo. Și iată că cel ce avea drept de răscumpărare, și despre care vorbise Boaz, trecea. Boaz i-a zis: Hei cutare, apropiete, stai aici. Și el s'a apropiat și s'a oprit.” — 4:1.

⁵³ Boaz s'a purtat ca reprezentantul lui Iehova și purtarea lui luminează împrejurarea, că Dumnezeu la împlinirea legii sale nu face nimica în ascuns, ci pe față și descoperit. Boaz nu a căutat mai întâi ca să trateze chestiunea în taină cu rudenia de aproape. Raportul arată, că Boaz, înainte ce și-a dat în știre scopul, a adunat la un loc soborul de judecată, pentru că chestiunea să fie auzită și discutată în public și în urmă să fie rezolvată pe față. „Boaz a luat atunci zece oameni dintre bătrânii cetății, și a zis: Ședeți aici, și ei au șezut jos.” — 4:2.

⁵⁴ Procedura lui Boaz era exact în armonie cu legea. (5. Moise 25:7) Zece este un simbol al desăvârșitului cu privire la lucrurile pământești, și se pare că judecătoria constătătoare din zece judecători sau bătrâni chemați laolaltă, vrea să dea de înțeles, că ascultarea și judecata, care a avut a face cu Naomi, Rut și rudenia de aproape, era o ședință judecătorească deplină și constituită legal; pe mai departe, că aceste trei persoane au fost icoanele unei clase de oameni sau creaturi de pe pământ; și că hotărârea sau starea curții judecătorești a Domnului cu privire la astfel de clase, va fi deplină și definitivă.

⁵⁵ Aceasta însă nu înseamnă, că alții în afară de Izraeliți ar fi trebuit să împlinească legea lui Dumnezeu cu privire la căsătoria dintre cumnați, sau să le fi fost obligator să o facă. Legea lui Dumnezeu a fost dată lui Izrael, poporului său de legământ, și legea aceea a avut de scop ca să preumbreze lucruri mai mari, din viitor. (Evrei 10:1) Lucrurile cari s'au întâmplat cu Izraeliții, erau umbrele acelor, care trebuie să se întâmple la sfârșitul lumii. Aceasta ar fi așadar o dovadă îndestulătoare, că cartea Rut este un raport despre o dramă organizată de Dumnezeu, care urmărește scopul, ca să dea o lecție despre ceea ce Dumnezeu are a face cu poporul preumbrit de Izraeliți. Prin faptul, că Rut s'a căsătorit într-o familie de Izraeliți și de bunăvoie și-a legal soarta de acest popor, a devenit o Izraeliteană, și în modul acesta reprezintă pe vremea împlinirii dramei profetice o clasă de concepți de spirit de pe pământ.

⁵⁶ Înaintea acestei judecăți legale și constituită

după ordine a stat Boaz, ca reprezentantul maiestății legii lui Dumnezeu, ce a trebuit să execute acolo; el a trebuit să țină seamă, ca să fie prețuită după dreptate și să fie împlinită; el a reprezentat așadar în fața acestei judecătorii pe Rut și Naomi, interesele cărora s'a pus aici în discuție. Înaintea acestei judecăți a stat și rudenia de aproape, care era prezent, deoarece Boaz l-a chemat acolo în public. Însemnarea nu spune cu ce nume a numit Boaz pe această rudenie apropiată. El era o rudă mai apropiată a Naomei decât el, Boaz, și prin urmare și de Rut stătea mai aproape. El a făcut parte din familia lui Elimelec, și pentru aceasta ar preumbri sau reprezenta o clasă de persoane consacrate, care stă în legătură cu timpul administrării Spiritului Sfânt în calitate de mângăetor și ajutor. Consecrații și concepții de spirit de pe pământ sunt într-o mai strânsă înrudire unii față de alții, ca față de Cristos Isus, deoarece toți aceștia dela natură sunt urmașii lui Adam, până când Isus a fost numai altoit (transplantat) în familia omenească. Această rudă de mai aproape nu reprezintă creaturi cerești, cum este Cristos astăzi, și cum sunt îngerii, ci preumbrește o clasă de consacrați și concepți de spirit în carne, anume pe unii ca aceia, cari au un organism de carne, și erau odată aspiranții unei intrări în casa regală a lui Iehova.

⁵⁷ Dacă această rudenie apropiată s'ar fi codit, ca să împlinească legea lui Dumnezeu cu privire la Naomi și Rut, și în felul acesta să aducă la iveală rod pentru împărăția apropiată, atunci pentru Boaz era legal, ca să contracteze căsătoria de cumnat; împrejurarea aceasta a voit Boaz s'o clarifice, și anume repede și definitiv. Ce va fi rezultatul negării celei mai apropiate rude, de a-și îndeplini datoria, se putea deduce din ceea ce s'a întâmplat într'un caz asemenea.

⁵⁸ Onan, al doilea fiu a patriarhului Iuda, unchiul străbun al acestei rudeni apropiate, a ajuns într-o situație asemănătoare. Onan a refuzat să ia în căsătorie pe Tamara, văduva fratelui său Er; el dimpotrivă s'a răsculat împotriva dorinței de a ridica o sămânță, care duce la Rege, care trebuia să viată prin linia genealogică a lui Iuda. Iehova a omorât pe Onan. — 1. Moise 38:6—1.

⁵⁹ Dacă ruda de aproape a Naomei s'ar fi codit, ca să transplanteze numele cumnatului său Elimelec prin căsătoria cu Rut, care în locul acesta a ținut locul soacrei sale Naomi, se putea aștepta ca să i se facă aceeași soartă cași lui Onan. Așadar lucrul adus înaintea celor zece judecători, cari au fost convocați ca să aranjeze chestiunile din Betleem, era serios și deci nu a fost numai un comerț de dragoste, cum criticii cărții Rut caută să facă pe oameni să creadă. Iehova a întocmit o icoană care se dezvoltă în continuare, care s'a ocupat cu viața lui Boaz și a altora și care a condus la alegerea Regelui Regilor, care la timpul hotărât trebuia să cârmuiască lumea întreagă.

(Continuarea urmează).

Intrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Ce asigurare plină de har a fost dată aceluia, cari iubese pe Iehova? Cum își arată creatura iubirea față de Creator? Care sunt pașii care trebuie să fie făcuți, și condițiunile care trebuie să împlinescă acela, care în sfârșit ar dori să ajungă un membru al casei glorioase a lui Iehova?

Alin. 2—5. Arată însemnătatea împrejurării, că Boaz numai după ce Rut s'a pus pe lucrul culesului spicelor, a poruncit tinerilor săi, ca să pregătească pentru Rut un cules bogat. Dovedește că Rut nu a fost mânat de o pornire egoistă, când s'a îngrijit astfel de Rut. În ce fel de har dumnezeesc față de clasa preumbrită de Rut găsește aplicare această icoană? Arată, că în cazul acesta Boaz a urmat precis legea lui Dumnezeu, în armonie cu aplicarea acesteia asupra chemării și alegerii membrilor casei regale a lui Iehova.

Alin. 6—8. Explică pentru ce a avut Rut așa un rezultat bun după ziua de lucru? Cum își are împlinirea această parte a icoanei asupra aceluia, cari se bucură de privilegiul și binecuvântarea lucrului? Ce este arătat în prealabil prin cuvintele Naomei: „Binecuvântat să fie cel ce a avut bunăvoință față de tine”?

Alin. 9—11. Ce a pus la cale cuvintele Naomei din versul 20? Ce a fost preumbrit prin aceasta?

Alin. 12, 13. Arată, a) proba, ce a constat în sfatul lui Boaz pe care l-a dat pentru Rut: „rămâi cu slujnicele mele, până vor găta de secerat;” b) Cum și-a avut împlinirea privilegiul lui Rut, ca să continue cu lucrarea ei pe ogor, și cum proba în legătură cu acest lucru în experiențele poporului lui Dumnezeu preumbrit aici prin Rut.

Alin. 14—16. Ce scop a urmărit sfatul pe care l-a dat Naomi? Explică îndrumarea lui Boaz către Rut (din versul 21), și pemaideparte sfatul Naomei pe care l-a dat pentru Rut (vers. 22), și grija cu care Rut l'a urmat; descrie împlinirea acestei părți a icoanei profetice.

Alin. 17, 18. Dacă potrivim icoana profetică, atunci din partea cui au fost rostite cuvintele din Rut 3:1? Către cine au fost îndreptate? Cum s'a împlinit aceasta?

Alin. 19—25. Arată, că cuvintele Naomei, prin care a îndrumat pe Rut (versurile 2 și 3), nicidecum nu poate să fie supuse unei critici neprielnice. Arată cât de potrivită este procedura sfătuită aici, și că aceasta a fost în armonie cu legea rostită de Dumnezeu. Aplică în legătură cu aceasta regula dată în Romani 3:4.

Alin. 26—29. Ce a însemnat faptul, că procedura pentru a executa scopul amintit în versul 1, a început pe vremea, când Boaz a vânturat în arie? Arată, că îndrumarea pe care Naomi dăduse lui Rut (vers. 4) după împrejurări era convenită și desigur în armonie cu legea lui Dumnezeu. Arată întrucât cuvintele Naomei, „el îți va spune ce trebuie să faci”, și pe mai departe deplina încredere și supunerea lui Rut erau o parte potrivită a icoanei.

Alin. 30—32. Explică cele trei puncte de vedere, cari prin ceea ce s'a întâmplat în acest loc al dramei, trebuiau să fie împlinite. Descrie împrejurările asemănătoare în drama Estera.

Alin. 33—35. Descrie împrejurarea în care se găsea Boaz în vremea aceasta. Arată, că Rut cum în armonie cu îndrumările Naomei și-a împlinit partea, și arată că procedura ei era cu totul dreaptă și neegoistă. Explică a) părerea generală despre chestiunea pertractată aici; b) pentru ce nu a împiedecat Satah desfășurarea pe mai departe a dramei dumnezeiești?

Alin. 36—38. Ce scop a servit ceea ce este raportat în versurile 8 și 9, privit din punctul de vedere a îngrijirii legii lui Dumnezeu? Criticii sunt îndreptățiți să nutrească părerea, că în lucrurile de aici ar fi un îndemn la o viață imorală? Pentru ce nu?

Alin. 39—41. Explică „bunătața” lui Rut amintită aici. Ce înseamnă aceea, că Boaz a lăudat pe Rut? Ce corespunde acestei aprobări în aplicarea ei asupra aceluia, cari sunt preumbriți prin Rut?

Alin. 42—44. Explică șovăirea aparentă a lui Boaz cu privire la răscumpărare. Arată că Boaz, în hotărârea lui arătată în versurile 12 și 13, a fost condus de legea lui Dumnezeu, și că i s'a supus. Compară aici starea Naomei și Rut cu starea clasei, pe care o preumbrese ele aici. Intrucât contribuie Apocalips 3:9 la aceea, ca să întărească aceasta?

Alin. 45—47. Explică scopul pe care Boaz l-a urmărit prin aceea, să avertizeze pe Rut, ca să țină lucrul în secret. Pentru ce a fost aceasta o procedură înțeleaptă și cuminte din partea lui? Ce a îndemnat pe Boaz, ca să găsească deslegarea amintită în versul 15?

Alin. 48, 49. Ce a cugetat Naomi cu întrebarea ei „Cum stă cu tine?”, îndreptată către Rut? Cum corespunde răspunsul dat de Rut, răspunsului clasei Rut pe vremea harului deosebit ce i s'a dat? Cum a dovedit Rut aprecierea sa față de bunătața arătată de Boaz?

Alin. 50. Ce a cugetat Naomi (vers 18) cu cuvintele ei despre Boaz? Care este învățătura importantă, pe care o conține?

Alin. 51, 52. Raportează, cum s'a pus Boaz pe treabă, ca să găsească pe rudenia mai apropiată, și arată avantajul acestei proceduri.

Alin. 53—55. Arată, că procedura lui Boaz este în armonie cu legea lui Dumnezeu. Explică ce se pare să se preumbrese prin judecătoria compusă acolo și prin hotărârea adusă asupra persoanelor din chestiune. Din ce motiv trebuie să recunoaștem, că cazul acela este o profeție ilustrativă?

Alin. 56. Explică atitudinea profetică a fiecărei persoane, care a fost ascultată sau reprezentată înaintea acelei judecăți.

Alin. 57—59. Arată însemnătatea mare a întrebării supuse acelei judecăți. Cum a lucrat încheierea asupra singuraticelor persoane?

W. T. din 15 Noembrie 1932.

Moștenitorii împărăției descoperiți

OAMENII cinstiți și-au bătut capul, ca să găsească, că ce legătură au ei cu așa numitele „țări creștine” și ce loc ocupă ei în ele. Cugetul, de a aparține uneia din ramificațiile „creștinătății organizate”, i-a îngrozit, deoarece fiecare din aceste ramificații sau sisteme bisericesti, se prezintă acuma ca o organizație social-comercială.

Toate acestea sunt oare un produs al învățăturilor biblice? Dumnezeu în așa fel a orânduit lucrurile?

Iehova Dumnezeu alege pe aceia, cari vor fi tovarășii Fiului său în împărăția dreptății. (1. Tesaloniceni 2:12) Dumnezeu a fost acela, care a uns pe Isus de rege. (Fapte 10:38) „Și cel ce ne întărește împreună cu voi, în Cristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu.” (2. Corinteni 1:21) Din aceasta reesă, că cei ce se vor împărtăși cu Isus, numai prin semnele de recunoaștere orânduite de Dumnezeu se pot cunoaște; precum și aceea, că însușirile acestor părtași, numai prin cuvântul lui Dumnezeu se pot stabili.

Intrucât vedem, că guvernul pe care Iehova îl va întemeia este drept, că împărăția sa trebuie să fie pe umerii Fiului său drept, și că pe mai departe, amăsurat voinței lui Dumnezeu unii vor fi scoși dintre oameni și vor fi făcuți părtași cu Isus în împărăția sa, trebuie să știm și aceea, că acești părtași sunt pregătiți în armonie desăvârșită cu poruncile care guvernează împărăția lui Dumnezeu. Sunt multe milioane de oameni pe pământ, cari afirmă, că sunt creștin, și cari așteaptă chiar, ca să fie uniți cu Cristos în cer, însă cu totul sigur, nu vor ajunge acolo. Ei sunt învățați greșit de către preoțime și au fost rătași. Scriptura spune hotărât, că numai un număr mic va fi legat cu Isus Cristos în împărăția lui Dumnezeu. Isus a vorbit învățăceilor săi despre această împărăție și a zis: „Nu te teme turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția.” (Luca 12:32) Familia regală sau slujbașii guvernului dreptății vor fi numai o mică turmă sau ceată. Insușirile recerute din partea membrilor guvernului sunt stabilite în Sfânta Scriptură. Biblia arată, că va fi încă o turmă mare, căreia i se va da viață pe treapta spirituală, care însă nu va aparține familiei regale. Oastea aceasta se va discuta mai târziu.

Toate națiunile și popoarele exercită un oareșcare cult sau religie. S'a făcut să creadă, că aceasta ar fi de lipsă pentru mântuirea lor viitoare. Religia înseamnă o formă pe dinafară sau ceremonie a închinării, cinstită de popor, prin care își exprimă credința în existența unei puteri mai înalte sau a unei ființe superioare. Acela însă, care pe Dumnezeu îl adoară în spirit și în adevăr, nu are lipsă la aceasta de o formalitate exterioară. Singura închinare potrivită plăcută lui Dumnezeu este închinarea adevărată și cinstită,

care însă este liberă de orice formalitate. (Ioan 4:24) Dumnezeu ascultă pe aceia, cari se închină lui în locul ascuns, și le răsplătește pe față. (Matei 6:18) Biserica lui Dumnezeu este aceea clasă de oameni cari vin la Dumnezeu cu dorința adevărată, de a-l servi; pe cari îi scoate din lume și îi separă de lume. Această turmă se numește adunare sau alegere sau biserică adevărată. Dumnezeu și-a organizat adunarea în cap cu Isus Cristos. (Coloseni 1:18; Efeseni 1:22, 23) În biserică primitivă nu era nici o formalitate. După moartea apostolilor a ieșit la iveală preoțimea. Preoțimea era egoistă și trufașă și a dorit să aibă influență asupra oamenilor prin vorbe trufașe. Diavolul a avut grije, ca să se năzuiască la aceea, ca să ia în stăpânire organizația adevăratei biserici și s'o folosească pentru scopurile sale egoiste. Păgânii avură o formă de închinare dumnezeiască exterioară sau religie, și imitând pe acești păgâni, oameni egoiști și trufași au organizat un sistem întreg de formalități, pe care l-au numit „religie creștină”. Unele din cele mai puternice națiuni din lume au primit această formalitate sau religie, numită „religiune creștină” sau „creștinătate organizată”, din care pricină pe națiunile acestea omul trebuie să le numească „națiuni creștine”. Intre aceste națiuni se găsesc Statele Unite, Imperiul Britanic, Germania și altele. Numele de „națiune creștină” pentru ele este curat numai un nume. În realitate nici una din aceste națiuni nu este creștină. Nici odată nu a fost scopul lui Dumnezeu, ca creștini să guverneze lumea aceasta rea. Isus a declarat în cuvinte clare: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta”; adecă împărăția mea este în viitor. (Ioan 18:36) Satan este dumnezeul lumii acesteia, și pentru aceasta națiunile lumii nu pot fi pe drept numite națiuni creștine. Nu există un astfel de lucru ca religie creștină, deoarece creștinismul adevărat nu este o religie.

Cristos Isus este capul creștinismului adevărat. El este unsul lui Dumnezeu, pentru a fi domnitorul peste împărăția dreptății a lui Dumnezeu. Toți aceia, cari de fapt și în adevăr au devenit creștini, prin Cristos Isus, capul organizației lui Dumnezeu au fost uniți de spiritul sfânt. Înainte ce cineva primește ungera din partea lui Dumnezeu, trebuie să creadă, că Iehova este singurul și adevăratul Dumnezeu și că Cristos Isus, Fiul său iubit, este răscumpărătorul și mântuitorul omenirii; și credința aceasta trebuie s'o demonstreze prin consacrare deplină pentru a face voia lui Dumnezeu. La aceasta trebuie să fie îndreptățit sau să fie făcut drept înaintea lui Dumnezeu; aceasta înseamnă, că Dumnezeu, aduce hotărârea judecătorească, că insul stă drept în ochii lui Dumnezeu din pricina credinței și consacrării sale. Un astfel de om trebuie apoi să fie conceput în Cristos ca o creatură nouă, el trebuie să pri-

mească ungerea, sau să fie tocmil oficial pentru un loc în organizația lui Dumnezeu. Politicianii marii hrăpăreți și alți bărbați cu mare influență, cari sunt cei mai înalți și comunitățile bisericesti a așanumitei „creștinăți organizate”, împreună cu preoții sau „nobili” „creștinătății” nici nu afirmă, că s'ar fi consacrat, ca să facă voia lui Dumnezeu. Pentru aceasta, aceștia nici nu au fost niciodată îndreptățiți și niciodată nu au fost concepuți de spiritul sfânt și niciodată nu au fost unși, și prin urmare nici un drept nu pot avea, ca să se numească creștini. De fapt, cei mai mulți preoți moderni neagă Biblia și combat cu toată forța, că sângele lui Cristos Isus ar fi prețul de răscumpărare pentru omenire. Aceasta îi exclude cu desăvârșire, de a se mai numi adevărați creștini.

Creștinismul din partea multora a fost înfățișat fals și a fost interpretat greșit, și acesta este cazul și acuma. Reprezentanta falsă, a fost cauzată de influența rea, pe care Satan a exercitat-o asupra omenirei, folosindu-se de reprezentanții săi. Interpretarea greșită din partea poporului se dorește faptului, că a fost dus în rătăcire. Mulți au fost duși în eroare, ca să creadă și să cugete, că Dumnezeu timp de mai multe secole a dus o luptă disperată, ca să ducă pe oameni în cer și să-i mântue. Aceasta nu este adevărat. Preoțimea a zis omenirei, că pentru a fi mântuit ajunge a crede în Isus; însă în ce privește credința în adevăratul ei înțeles, poporul a fost lăsat despre aceasta în necunoștință. O cunoștință simplă spirituală despre aceea, că Isus este fiul lui Dumnezeu, în înțelesul Scripturii nu înseamnă credința care duce la mântuire. Atâta credință are și Diavolul. (Iacob 2:19) Nimeneă nu poate să creadă adevărul, fără ca să audă adevărul; și dacă i se învâța ceva ce nu este adevăr, atunci aceasta nu dă o bază pentru o credință adevărată. (Romani 10:10-15) Dacă un om cunoaște adevărul de fapt și îl crede, atunci credința sa și-o va dovedi prin fapte. Spus cu alte cuvinte: credință adevărată duce la fapte, cari corespund credinței acesteia. — Iacob 2:14, 21.

Sfânta Scriptură arată, că Satan este dumnezeul lumii acesteia; că Cristos Isus este mântuitorul oamenilor; că Dumnezeu va întemeia prin el o împărăție dreaptă spre binele omenirei, și că toți accia, cari doresc, ca împreună cu Cristos Isus să ia parte la împărăția lui, trebuie să fie făcut asemenea în formă sau în educația Domnului Isus Cristos. (Romani 8:29) Dacă cineva cunoaște adevărul de fapt și în adevăr crede în el, acela se va pune de partea Domnului, și se va hotări din toată inima pentru el, nu va căuta însă să slujească la doi domni, prin aceea, că o parte a timpului său servește organizației Diavolului și în același timp să susțină, că este un creștin. Aceste două lucruri nicidecum nu pot să meargă mână în mână. „Nimene nu poate să servească la doi domni”.

După aparență preoțimea este pătrunsă de idea, că Dumnezeu are lipsă de ei, și fără de ei nu ar putea ieși la cale. Răpita de importanța ei

închipuță se cugetă, că alți oameni trebuie să privească la ei și să-i cinstească. Și mulți alții, cari cu toate nu sunt preoți, cari însă se mărturisesc a fi creștini, dau dovadă de o asemenea cugetare. Dacă paradează înaintea oamenilor, atunci îmbracă o atitudine plină de demnitate și le place ca să facă o privește din știința și inteligența lor îngâmfată. Beți de mărimea lor proprie se umflă, și toate străduințele lor sunt îndreptate spre înălțarea lor în ochii oamenilor. Isus însă este icoana desăvârșită, și toți aceia, cari doresc să-i fie plăcuți, trebuie să urmeze calea, pe care a pășit Isus. Trufași uită, că Isus nu pentru aceea, a venit pe pământ ca să se înalțe. El a zis: „Căci oricine se înalță, va fi smerit”. (Luca 14:11) Isus nicidecum nu s'a silit la aceea, ca să fie cinstit și laudat din partea oamenilor. El niciodată nu a dorit cinste pentru credincioșia sa întru îndeplinirea legământului său. El a rugat pe Dumnezeu să-i dea numai ceea ce a avut mai înainte. (Ioan 17:5) Isus a venit pe pământ, ca să facă voia Tatălui său, și a și făcut. Fiecare, care dorește să aibă parte cu el la moștenirea împărăției, trebuie să facă același lucru. Mulți afirmă, că sunt urmașii lui Isus. Ei chiamă numele său și se mândresc, că l-ar fi reprezentat; Isus însă declară, că niciodată nu vor ajunge în împărăție: „Nu tot cel ce-mi zice Doamne! Doamne! va intra în împărăția cerurilor, ci acela ce va face voia Părintelui meu care este în ceruri.” — Matei 7:21.

Mulți cari se mărturisesc ca creștini au cugetat, că omul pentru aceea se face creștin, ca să meargă în cer, și acolo să trăiască în desfătări vecinice. Mântuirea omului, îndeosebi pentru omenire este mărginită la pământ. Glorie cerească dimpotrivă este pentru aceia, cari se dovedesc demni pentru împărăție, pentru aceia, cari s'au consacrat pe deplin și au fost primiți în legământul de jertfă. Mulți dintre cei ce afirmă că sunt creștini, au neglijat să recunoască punctul acesta. Să petrecem odată în o societate de oameni, cari se mărturisesc că sunt creștini și că s'au consacrat Domnului, și fiecăruia din ei să le pună întrebarea: Pentru ce te-ai consacrat lui Dumnezeu? Unul va răspunde în moul următor: „M'am consacrat, ca să primesc viață și să ajung în cer. Am dorit să fiu mântuit și Dumnezeu are grijă ca să mă mântue. Deci dacă voi fi bun și voi ajunge în cer, atunci voi fi mulțumit. Chiar dacă numai printr'o ușă laterală aş aluneca, și acolo voi găsi un locșor mic, atunci toate vor fi bine pentru mine.”

Este adevărat, că Dumnezeu voește, ca adevărul să se mărturisească tuturor, ca fiecare să aibă ocazie, ca să câștige viața; însă nu acesta este motivul pentru chemarea creștinilor și astfel nici nu poate să fie acesta îndemnul pentru consacrare în cursul vârstei de jertfă. Dumnezeu niciodată nu a încercat, să ducă în cer pe cineva. Cerul este răsplata creștinilor, după ce datorințele lor le-au împlinit pe pământ eu credincioșie.

Un altul va răspunde: „Eu m'am consacrat pen-

truca Dumnezeu să mă ducă în cer, ca acolo să strălucesc în prezența lui. Decând n'am consacrat, datorită mea este aceea, ca să dezvolt un caracter plăcut și frumos; și îndată ce voi fi terminat aceasta. Dumnezeu mă va lua în cer. Eu doresc natural, să mă duc acasă, și din motivul acesta mă silesc cu sârguință, ca să dezvolt un astfel de caracter dorit. Pentruca să pot face aceasta trebuie să trezesc o impresie de sfințenie și să vorbesc cu mare demnitate. Dacă într-o adunare de creștini am de făcut o slujbă, trebuie să port o manta lungă, neagră, și să am o înfățișare lungă evlavioasă. Pe catedră trebuie să pășesc cu solemnitate mare, și în prezența adunării să-mi aplec capul la o rugăciune senină, solemnă, ca să vadă oamenii, cât de asemănător sunt Domnului. Dacă vorbesc sau mă rog cu voce tare, atunci aceasta trebuie s'o fac cu accent, pe care l-am studiat mai înainte cu grijă. Indată ce adunarea se sfârșește, trebuie să mă grăbesc la eșire, ca acolo să strâng mâna cu cei mai simpli cercetători ai adunării, ca să vadă, ce caracter frumos și minunat am, și în modul acesta trebuie să arăt comunitatea cu alții. Dacă înaintea mea au trăit anumiți oameni mari în biserică, atunci trebuie să le dau onoare, și să socotesc de mare preț ceea ce au învățat, că astfel pot să aștept, ca într-o zi oamenii și pe mine mă vor cinși și vor prețui ceea ce învăț."

Care fiind orbit, urmează o astfel de cale, nu va observa, că de-a dreptul în mânele Diavolului ajunge. El nu observă, că a căutat să aibă părtașanie cu Domnul, și în același timp și cu Diavolul. Apostolul a declarat, că este cu neputință o astfel de cale să câștige aprobarea Domnului. — 1. Corinteni 10:20, 21.

Un altul va răspunde: „Eu m'am consacrat; și mă silesc să duc o viață bună, creștinească, ca să pot ajunge în cer, să șed cu Isus Cristos pe tronul său, și să judec lumea. Deja mă deprind cu judecata, ca slujba aceasta s'o pot exercita bine, dacă voi intra în cer. Eu am fost chemat la slujba aceea înaltă; și însărcinarea mea pământeană constă în aceea, ca să-mi bat capul asupra diferitelor chestiuni deosebite și să îmbrac o atitudine din cele mai evlavioase, care se potrivește unuia, care este chemat, ca să judece lumea, pentruca caracterul meu să fie pregătit și poleit îndeajuns, ca să pot reoglindi măreția Domnului, după ce mă voi așeza pe scaunul de judecată din cer.”

Cași alții, și un astfel de om este orb față de scopurile adevărate ale lui Dumnezeu el nici nu a înțeles nici nu a apreciat, că pentruca l-a chemat Dumnezeu, și prin urmare nici nu a înțeles, că ce este datorința lui de pe pământ în calitate

de creștin; pentru aceasta nu și-a putut îndeplini misiunea cum se cuvine.

Precum se vede numai foarte puțini au înțelesul adevărat și aprecierea deplină pentru aceea, că ce înseamnă a fi chemat pentru împărăția lui Dumnezeu. Chemarea la această poziție înaltă se dă numai după respectivul a făcut o consacrare deplină, ca să facă voia lui Dumnezeu. Iehova emite această chemare a sa, ca o provocare celui consacrat, ca să îndeplinească o misiune anumită. Este o chemare, pentru a face o anumită școală pentru o misiune deosebită, și o întocmire pentru a executa datorințe oficiale. Dacă cel chemat se dovedește credincios și devotat, în vreme ce să găsește pe pământ, atunci va avea parte și la datorințele mari și de încredere a misiunii cerești a creștinului. Astfel consacrarea creștinilor adevărați are de scop, de a i se da ocazie, ca să dovedească Domnului, Dumnezeu supunerea și credincioșia sa, și credincioșia și devotamentul său creștinul numai prin aceea poate s'o dovedească, că în vreme ce petrece pe pământ, face voia lui Dumnezeu, și încă cu inimă plină de bucurie.

Dumnezeu niciodată nu a chemat pe cineva în scopul ca să-i dea ocazie pentru dezvoltarea unui caracter frumos. Dacă el ar fi dorit numai caractere frumoase, atunci ar fi ales pe îngeri, cari au fost frumoși totdeauna. Evident, că un creștin, care a fost chemat pentru cer; trebuie să umble pe un drum al dreptății și curățeniei; însă aceea știe fiecare om cu rațiune, că este cu neputință, ca în cugete, cuvinte și fapte să se desvolte la perfecțiune.

Pavel era unul dintre cei chemați sau invitați pentru împărăție. El a zis: „Credincios este Dumnezeu, care v'a chemat la părtașia cu Fiul său Isus Cristos, Domnul nostru.” (1. Corinteni 1:9) Părtașia în realitate înseamnă parte de moștenire. Înseamnă o legătură a unuia cu celălalt, pentru executarea unei îndatoriri deosebite sau a unui lucru deosebit. După ce Isus s'a consacrat la Iordan, Dumnezeu l-a chemat, ca să îmbrace slujba înaltă ca preot sau Rege a împărăției lui Dumnezeu. După aceasta Dumnezeu în îndurarea sa a chemat alți oameni, ca să aibă parte cu Isus Cristos la slujba lui înaltă și la lucrul lui mare. Aceasta înseamnă, a se bucura de părtașanie cu Isus Cristos, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Aceștia sunt chemați, ca să urmeze aceeași cale, pe care a umblat și Isus. (1. Petru 2:21) Scopul adevărat al consacrării și chemării unui creștin, este acela, de a-l deprinde, a-l pregăti și a-l face capabil, să ia parte cu Cristos Isus la împărăția acestuia.

W. T. din 15 Noembrie 1932.

Fiul omului

Din când în când unii au criticat explicarea, că Isus a fost un om când a venit pe pământ. Ei stăruie în aceea, că Isus a fost însuș Dumnezeu, deoarece preștimea învață aceasta. Dovada scripturală hotărâtă arată relația pe care a avut-o Isus cu Dumnezeu, precum și relația lui cu oamenii de pe pământ, între cari a trăit.

Una dintre titlurile Domnului este „Fiul omului,” sau mai potrivit în formă accentuată „Fiul omului.” Acest titlu este o aluzie la relația adevărată a lui Isus cu Dumnezeu și la relația lui cu privire la lucrul mântuirii. Adam a fost un om desăvârșit, creat de marele Dumnezeu și pus pe pământ. Ca unui om desăvârșit i s'a dat domnia peste toate lucrurile de pe pământ. Însă pe toate acestea le-a pierdut din pricina neascultării sale, Isus, care a devenit un om desăvârșit, ca să poată răscumpăra omenirea, a trebuit să fie înlocuit de egală valoare cu omul desăvârșit din Eden, și astfel să devină un proprietar de drept al tuturor lucrurilor, cari odinioară aparțineau omului desăvârșit Adam. Pentru aceea a dat Dumnezeu Fiului său iubit titlul „Fiul omului,” care înseamnă, că Isus a fost îndreptățit să posedă toate lucrurile, la care omul desăvârșit ar fi avut pretenție. Aceasta este o dovadă mai departe pe lângă aceea, că Isus pe pământ a fost un om desăvârșit, nici mai mult și nici mai puțin, și că astfel a posedat toate calitățile, ca să poată fi răscumpărătorul lui Adam și a urmașilor săi.

Dela și după timpul, când a fost uns de spirit, a primit titlul „Cristos”, care înseamnă „Unsul lui Dumnezeu”. Pe vremea ungerii sale Isus a primit promisiunea nemuririi și gloria și cinstea cerească. Credincioșia lui întru executarea lucrului, pe care Tatăl său i-a dat, trebuia să-i asigure lui Isus răsplata aceea mare. Omul desăvârșit Isus a murit, și viața desăvârșită depusă în moarte a corespuns întocmai vieții perfecte a lui Adam, pe care a posedat-o înainte ce a păcătuit. Omul Isus Cristos, unsul, a devenit așadar înlocuitor în moarte pentru păcătosul Adam. Isus nu a fost păcătos, totuși a trebuit să satisfacă toate condițiile legii, să preia locul păcătosului și să moară, cașicum ar fi un păcătos.

Isus a murit și trei zile a rămas în groapă. Cu multă vreme mai înainte a scris profetul lui Dumnezeu cu privire la aceasta despre Isus: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul tău să vadă putrezirea. Imi vei arăta cărarea vieții; înaintea feței tale sunt bucurii nespuse, și desfătări vecinice în dreapta ta.” (Psalm 16:10, 11) Fapte 2:30—33) La trei zile după moartea lui l-a înviat Părintele său din morți. Dacă Isus ar fi fost însuș Dumnezeu, atunci el însuși ar fi trebuit să-și facă învierea. Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, atunci Universul ar fi rămas trei zile fără Dumnezeu. Din aceasta rezultă că învățătorii sfintei treimi

nu învață adevărul, pentrucă în cazul acesta în timp de trei zile nu ar fi existat Dumnezeu. Învățătorii sfintei treimi sunt greșiți. Raportul dumnezeesc despre învierea mântuitorului sună: „Cum Dumnezeu a uns cu Duhul sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de Diavolul: căci Dumnezeu era cu el. Noi suntem martori a tot ce a făcut el în țara Iudeilor și în Ierusalim. Ei l-au omorât atârându-l pe lemn. Dar Dumnezeu l-a înviat a treia zi, și a îngăduit să se arate.” — Faptele Apostolilor 10 verset. 38—40.

Să ne amintim, că Isus a declarat, că Părintele său i-a promis nemurire sau viață fără sfârșit. (Ioan 5:26) Omul Isus trebuie să rămână morț pentru totdeauna, ca să poată fi un locșitor pentru Adam. Aceasta înseamnă, că nu a putut fi înviat din morți ca om și astfel să fi putut plăti prețul pentru omenirea căzută. În împlinirea promisiunii sale, Dumnezeu a înviat pe Isus Cristos cu viață nemuritoare ca o creatură dumnezeiască. Ia seama la mărturia apostolului cu privire la aceasta. Înainte ce Fiul lui Dumnezeu a devenit om, era o ființă spirituală în forma lui Dumnezeu. Contrar lui Lucifer, Isus nu s'a năzuit la aceea ca să răpească ceva pentru sine din ceea ce aparținea lui Dumnezeu pe drept, ci s'a desgolit de viața lui spirituală și a devenit om; și în calitate de om s'a umilit pe sine de bunăvoie până la moarte, și apoi l-a înviat Dumnezeu până la nemurire.” El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n'a crezut ca un lucru de apucat să fie de o potrivă cu Dumnezeu, ci s'a desbrăcat pe sine însuș, și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om. S'a smerit și s'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu l-a înălțat nespuse de mult, și i-a dat numele care este mai presus de orice nume; pentruca în numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă se mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul.” — Filipeni 2:6—11.

În calitate de om a fost dus la moarte, însă ca ființă spirituală a fost făcut viu, și ridicat la o poziție de cinste și nemurire cu Părintele său. (Apocalips 3:21; 1. Petru 3:18) După învierea sa a declarat Isus: „Eu sunt cel dintâi și cel depe urmă, cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților.” (Apocalips 1:18) În urmă Dumnezeu a dat nemurire Fiului său amăsurat promisiunii sale.

Dupăce Isus a fost înviat din morți de Dumnezeu, și înainte ce s'a suit la cer, a zis către Maria: „Nu mă ținea (atinge), căci încă nu m'am suit la Tatăl meu. Ci, dute la frații mei și spune-le că mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dum-

nezeul meu și Dumnezeuul vostru.” - Ioan 20:17.

Dacă preoțimea caută să afirme, că Isus ar fi fost Dumnezeu, când a devenit trup, în adevăr om și în adevăr Dumnezeu, uită, că Isus când a rostit cuvintele amintite, era deja înviaț din morți ca o ființă spirituală. Pe atunci nu mai era om. El era Dumnezeu însuși? Preoțimea răspunde: Da. Isus însă a zis: „Nu, Iehova Dumnezeu este Părintele meu. Eu încă nu m'am suit la el, însă mă voi sui.” Isus a vorbit adevărul. Dar învățătorii treimei și talaf lor nu vorbesc adevărul. Isus a declarat, că Satan, Diavolul este talaf mincinosilor, și pe mai departe, că ceice îl urmează sunt copiii lui. Poporul să asculte de învățăturile adevărului, pe care l-au vorbit Isus, apostolii lui și profeții, însă cuvintele preoțimei să le refuze.

Să ținem seama, că Adam a fost judecat la moarte din pricina păcatului. Păcatul înseamnă depășirea (călcarea) legii lui Dumnezeu. Dreptatea a cerut, ca judecata de moarte să fie rostită și executată asupra lui Adam. Judecata aceasta a fost adusă de însuși Iehova din cer. Viața, pe care desăvârșitul om Isus Cristos a depus-o, corespunde precis vieții desăvârșite, pe care Adam a pierdut-o în urma judecării. Dar moartea omului desăvârșit Isus în sine nu ar fi putut aduce nici un bine pentru Adam și pentru urmașii lui, dacă valoarea vieții desăvârșite omenești a lui Isus nu ar fi fost adus dreptății dumnezeiești ca jertfă pentru păcat și ca un preț de răscum-părare pentru viața lui Adam și a urmașilor săi.

Dumnezeu probabil putea să pună pe un altul ca să predea valoarea vieții desăvârșite jertfite a lui Isus ca jertfă pentru păcat. Isus ca om în nici un caz nu ar fi putut să facă aceasta, deoarece viața lui pământească a fost deja depusă în moarte. Însă valoarea acestei vieți a trebuit să fie prezentate în cer, și acolo să fie predată de cineva, care avea trecere în cer. I-a plăcut lui Dumnezeu, ca pe Fiul său iubit Isus să-l cinstescă cu predarea valorii acelei vieți desăvârșite, ca jertfă pentru păcat. Pentru executarea hotărârii sale Dumnezeu a înviaț din morți pe Fiul său iubit la viață cerească, și astfel dumnezeescul Isus a primit intrare în curțile cerești. Când Isus s'a suit la cer, a apărut în prezența lui Iehova și i-a predat valoarea vieții sale omenești, ca jertfă pentru păcat. Jertfa a fost primită spre binele omului, ca înlocuitor pentru viața lui Adam, însă în vremea aceea a fost folosită numai în spre binele acelora, cari în cursul perioadei de jertfă prin credință au fost conduși la Dumnezeu, și numai mai târziu va fi aplicată jertfa pentru păcat în spre binele omenirii întregi.

Jertfa pentru păcat a fost preumbrită prin ceremoniile pe care Dumnezeu a lăsat să se execute de iudei în fiecare an în legătură cu ziua lor de împăcare, prescrisă de lege. Animalele au fost junghiate în pidvor, și sângele lor a fost dus în sfânta sfintelor de marele preot și acolo a stropit tablele harului. Pidvorul cortului intrării a închipuit pământul, unde a murit Isus

ca jertfa. Sfânta Sfintelor a reprezentat cerul, unde a fost prezentat valoarea acelei vieți desăvârșite omenești, ca jertfă pentru păcat. Despre lucrul acesta stă scris: „Și după lege aproape totul este curățit prin sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare. Dar deoarece chipurile lucrurilor ce sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însuși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Cristos n'a intrat într'un locaș de închinare făcut de mâna omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe sine însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multeori dela întemeierea lumii; pecând acum la sfârșitul veacurilor s'a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa sa. — Evrei 9:22-26.

Aplicarea valorii a lucrării proprii a acelei jertfe, a valorii vieții desăvârșite omenești, a fost făcută pe vremea aceea numai pentru aceia cari vor deveni urmașii lui Cristos Isus. Această slujbă cu ocazia introducerii legământului nou va fi accesibilă tuturor oamenilor pentru împăcarea lor cu Dumnezeu.

Dumnezeu a prezis prin profetul său, că ce trebuie să se facă cu jertfa Fiului său iubit. Profetul a scris: „Domnul a găsit cu cale să-l zdrobească prin suferință. Dar după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat... va vedea rodul muncii sufletului lui și se va înviora... va lua asupra lui povara nelegiuirilor lor... pentru că s'a dat pe sine însuși la moarte... pentru că a purtat păcatele multora.” — Isaia 53:10-12.

Precum a prezis Dumnezeu, Isus a murit pentru păcatele omului și spre justificarea acestui fapt a fost înviaț din morți. — 1. Corinteni 15:21; Romani 1:25.

Satan s'a folosit de preoțime, ca să ducă în ră-tăcire omenirea cu privire la valoarea sângelui vărsat a lui Isus Cristos. O grupă a preoțimei spune: „Tot ceea ce e de lipsă pentru om, este o mărturisire că nu este în armonie cu păcatul, că se roagă de iertare pentru păcatele sale și devine un membru a sistemelor bisericesti, se mărturisește ca creștin și stăruiește în starea aceasta. O altă grupă declară: „Sângele pe care Isus l-a vărsat are o valoare de nimica. Isus însă a fost un om bun, și este recomandabil exemplul lui ca o pildă bună de urmat, să-l ținem înaintea ochilor noștri. Omul totuși trebuie să continue să-și desvolte un caracter, până ce treptat va ajunge la desăvârșire.” Însă față de aceste păreri este cu mult mai bine a ținea la însemnarea inspirată a Scripturii, care a fost făcută de martorii credincioși ai lui Dumnezeu. Ea spune: „Fără vărsare de sânge nu există iertarea păcatelor.” (Evrei 9:22) Vărsarea sângelui unei creaturi desăvârșite omenești a fost

Citiți continuarea în pag. 2-a.